

Изъ статьи Л. Ю. Шепелевича въ Wisła 1892 г. № 1.

Będąc trzy lata słuchaczem zmarłego profesora, doznawałem na każdej lekcji wrażenia, jak gdybym pierwszy raz go słuchała. Były to świetne improwizacje, powiązane w szereg świeżych myśli i głębokich spostrzeżeń, wykłady prawdziwego filologa i filozofa. Nigdzie ani w kraju, ani za granicą takiego wykładu nie słyszałem. Pod względem charakteru Potebnia wzbudził szacunek powszechny. Był to człowiek nadzwyczaj prawy, zacny, o szerokim widnokręgu. Przekonania jego naukowe pozostawały w harmonii z osobistymi: stawał gorąco w obronie praw jednostek etnograficznych; charakterystyczny był wstręt jego do wszelkich wolapiuków... Dla tych, którzy znali osobiście Potebnię, pozostanie on zawsze w pamięci, jako uosobienie wyższości inteligencji, serca i charakteru. Cześć jego pamięci!

Переводъ.—Будучи въ теченіе трехъ лѣтъ слушателемъ покойнаго профессора, я съ каждой его лекціи выносилъ такое впечатлѣніе, точно въ первый разъ его слышалъ. То были лекціи, полныя свѣжихъ мыслей и глубокихъ взглядовъ, лекціи истиннаго филолога и философа. Какъ человекъ, Потенія пользовался всеобщимъ уваженіемъ, за благородство души, любовь къ истинѣ и широкое міросозерцаніе. Его научныя убѣжденія стояли въ гармоніи съ его личнымъ характеромъ: онъ былъ горячій поборникъ этнографическаго индивидуализма и питалъ отвращеніе ко всякаго рода воляпюкамъ. Для знавшихъ Потенію лично онъ навсегда останется въ памяти, какъ олицетвореніе высшихъ стремленій къ истинѣ и добру.
